

РЕШЕНИЕ

№ 41244

гр. София, 09.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в
публично заседание на 25.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **9831** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно - процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ). Образувано е по жалба на М. Ю. С. А., малолетно дете и гражданка на С., [дата на раждане] , с паспорт № N01574749, издаден на 20.08.2024 г., действаща чрез законния си представител и майка А. А. М. А. - гражданин на С., подадена чрез адв. М. Н., срещу Отказ за издаване на виза вид D, на консулско длъжностно лице – Завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в А., Й..

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, като издаден при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила и при несъответствие с материалноправните разпоредби. Твърди, че отказът не е издаден в изискуемата от закона форма, доколкото е постановен без да са посочени фактическите основания обосновали издаването му и без да са изложени конкретни мотиви. Според жалбоподателката, при кандидатстването за издаване на виза са представени всички необходими документи, но въпреки това издаването на такава е отказано. Посочва се, че съпругът на А. А. М. А. (майка на оспорващата), Ю. С. А. Ш. (баща на оспорващата) е получил международна закрила (хуманитарен статут) в Република България и на това основание, след представяне на необходимите документи, председателят на ДАБ е издал решение № 463/14.01.2025 г. за събиране на семейството на територията на страната. В решението е конкретно посочена жалбоподателката, като дъщеря на чуждестранния гражданин – бенефициент на правото на закрила. Излагат се доводи, че оспореният отказ за виза е издаден в противоречие на принципа на пропорционалност, въведен с чл. 6 от АПК, доколкото с него се засяга в значителна степен правото на личен и семеен живот по смисъла на чл. 8 от Конвенцията

за защита правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ). В процесния случай липсват каквито и да е данни, от които може да се направи обоснован извод, че със своите действия малолетното дете е поставила или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или че действа против националната сигурност.

По време на проведеното по делото открито заседание оспорващата не се явява и не се представлява.

Ответникът – консулско длъжностно лице (КДЛ) – завеждащ Консулска служба в Посолството на Република България в А., Й. не се явява, не се представлява и не взема становище по жалбата.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството пред административния орган е образувано по подадено заявление на 13.03.2025 г. от М. Ю. С. А., малолетно дете и гражданка на С., [дата на раждане], за издаване на виза вид „D“.

Към заявлението са представени следните документи: паспорт на М. Ю. С. А. издаден от компетентните власти на С.; застрахователен сертификат за сключена застраховка за медицински разноси в чужбина, издаден на името на М. Ю. С. А.; писмо от Председателя на ДАБ до Директора на Дирекция „К. отношения“, МВнР, видно от което на Ю. С. А. Ш., комуто е предоставен хуманитарен статут е разрешено да се събере със съпругата си и малолетните си деца, между които и М. Ю. С. А. на територията на Република България, като в тази връзка на посочените лица, следва да бъдат издадени документи за пътуване; карта на лице, получило субсидиарна закрила, издадена от МВР – С., издадена на Ю. С. А. Ш..

Като доказателства по делото са приети Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г., с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим, наричана за краткост по-надолу, само Наредбата, е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от Закона за чужденците и Заповед № 1 от 26.01.2025 г. на посланика на Република България в Кралство Й., с която М. Г., Завеждащ Консулската служба при посолството на Република България в [населено място], Кралство Й., е определен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри за отказ за издаване на виза.

Съгласно прието по делото писмено становище от Дирекция „Миграция“ при Министерството на вътрешните работи в производствата по издаване на визи за дългосрочно пребиваване на основание решение за събиране на семейства от Държавна агенция за бежанците при МС Дирекция „Миграция“ не изразява становище. По делото е прието писмено становище на зам. председателя на Държавна Агенция „Национална сигурност“, съгласно което по подаденото заявление от М. Ю. С. А. ДАНС не е изразявала становище, няма изготвени писмени документи, относими към воденото производство.

На 14.08.2025 г. в Стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза е обективизиран Отказ за издаване на виза „D“, издаден от Консулско длъжностно лице, Втори секретар в Генералното консулство на Република България в А., Й.. Като правно основание в отказа е посочено разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ – има данни, че целта на влизането е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета страна. Отказът е съобщен на 14.08.2025 г. Жалбата е подадена в Административен съд София-град на 25.08.2025 г.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок, от надлежна страна, при наличие на правен интерес по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу индивидуален административен акт, който пряко засяга права и законни

интереси на жалбоподателя, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспореният отказ е за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“). Съгласно чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ тези откази не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека (ЕКПЧ). В жалбата се твърди засягане на права по чл. 8 от КЗПЧОС. Разпоредбата на чл. 8, § 1 от КЗПЧОС регламентира правото на зачитане на личния и семейния живот на лицата. Съгласно чл. 8, § 2 от КЗПЧОС намесата на държавните власти в ползването на тези права е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната, и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за легално влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС, е да притежава виза и това изискване е валидно по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл. 9а от ЗЧРБ, се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България - чл. 9г от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР. Съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра съгласно образец (приложение № 7), който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство, като в него се вписва законово основание за отказ, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/изпращане на заинтересуваното лице.

В разглеждания случай, правното основание за постановения отказ е чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ. В цитираните точки е предвидено, че се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец за който има данни, че целта на влизането е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета страна.

Съдът констатира, че оспореният отказ е издаден при нарушение на изискването за форма, уредено в чл. 59, ал. 2, т. 4 от Административнопроцесуалния кодекс. Според тази разпоредба, когато административният акт се издава в писмена форма, той трябва да съдържа изложение на фактическите и правните основания за издаването му. Тези елементи от акта имат за цел да разкрият волята на административния орган и обстоятелствата, които стоят в основата на постановяването на акта. Включените мотиви подпомагат жалбоподателя да организира своята защита и съответно съда – да упражни надлежно съдебен контрол върху законосъобразността на акта.

В обжалвания акт е посочена формално и единствено разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 22 от Закона за чужденците в Република България. Не е посочено защо се приема, че Република България ще се ползва за транзитен пункт. Следователно издаването на благоприятен за молителя акт е обусловено от кумулативната даденост на две фактически основания – да бъдат установени от една страна целта на планирания престой, а от друга – условията за него. Органът е възприел за недоказани предпоставката, без да обсъди многобройните писмени доказателства, приложени към заявлението за издаване на виза. Преписката не съдържа данни въз основа на какви информационни източници е формиран изводът, че целта на влизането ми е да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава. Представените документи и посочените факти и обстоятелства от заявителя, във връзка с които в конкретния случай е поискано издаване

на виза, изобщо не са проверени и обсъдени от административния орган, поради което отказът на различно фактическо основание от тях е необоснован и не изпълва предпоставките за прилагане на посочената като правно основание разпоредба на чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ, формулираният извод се явява в противоречие както със събраните в административното производство доказателства, така и с материалния закон.

Липсата на конкретни и логични мотиви, свързани с отказа за издаване на виза вид „D” е абсолютна предпоставка за отмяна на оспорения акт и е в унисон с константната практика на ВАС (решения по адм. д. № 12160/2018 г. и по адм. д. № 14248/2018 г., както и по-новите - решение № 5661 от 15.05.2020 г. по адм. д. № 120/2020 г. на VII отд. на ВАС, решение № 13290 от 27.10.2020 г. по адм. д. № 122/2020 г., Решение № 15639 от 16.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6889/2020 г., Решение № 14956 от 3.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6311/2020 г., Решение № 15518 от 15.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7720/2020 г. на Четвърто отделение).

Изложеното, освен нарушение на формата по смисъла на чл. 146, т. 2 от АПК, навежда и съществено процесуално нарушение съгласно чл. 146, т. 3 от АПК, доколкото пречатства правото на защита на засегнатото лице да разбере мотивите на засягащия го негативен за него акт, респ. да организира защитата си срещу него, както обосновано е посочено в жалбата.

В съдържанието на акта липсват конкретни мотиви, обосноваващи този извод. В конкретния случай, административният орган изобщо не е взел предвид, наличието на стабилен административен акт – Решение № 463/14.01.2025 г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците (ДАБ), с което е разрешено на Ю. С. А. Ш., да се събере на територията на Република България със съпругата си А. А. М. А. и децата им Имам Ю. С. А., Х. Ю. С. А., М. Ю. С. А., Рукая Ю. С. А., М. Ю. С. А., Х. Ю. С. А..

Съгласно чл. 34, ал. 7 от ЗУБ, визи на членовете на семейството се издават след разрешението по ал. 2 и 4 от българските дипломатически или консулски представителства. Видно от посочената разпоредба, издаването на виза, не е поставено под условие.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от Конвенцията за правата на човека и основните свободи постановява, че „Всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция“, като (ал. 2) намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите“. Аргументи и доказателства за прилагане на изключението не са ангажирани от ответника.

С оглед изложеното се прави извода, че отказът е бланкетен, като позоваващ се единствено на правната норма, което е необосновано. Когато се отказва предоставянето на определено право следва за лицето да е ясна причина за това, конкретната такава, съотнесима към неговата хипотеза. Не може мотивите да се дописват в хода на производството по оспорване на отказа. Същите е желателно да са изложени в самия акт, но могат и в отделно становище към преписката да се намира, което конкретно не е така. Следователно отказът е незаконосъобразен, поради което трябва да се отмени и преписката да се върне на ответника за ново разглеждане на заявлението с обсъждане на събраните доказателства.

Така мотивиран и на основание чл. 173, ал. 2 от АПК

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на М. Ю. С. А., малолетно дете и гражданка на С., [дата на раждане] ,

действаща чрез законния си представител и майка А. А. М. А. - гражданин на С., Отказ за издаване на виза вид D, на консулско длъжностно лице – Завеждащ консулска служба в Посолството на Република България в А., Й..

ВРЪЩА преписката на административния орган за ново произнасяне по заявлението на М. Ю. С. А., гражданка на С., подадено на 13.03.2025 г., при спазване на указанията по тълкуване и прилагане на закона, изложени в мотивите на съдебното решение.

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок пред ВАС на РБ.